

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκταυτοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρεσχὼν εἰς τὴν ὥραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 28

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 202)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Πρὸ τριῶν μηνῶν, δέκα δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, —δηλαδή τὴν 30 Μαρτίου 1811 —ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα ὁ «Μυνητωρ» Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα περὶ σχηματισμοῦ νέου στρατιωτικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον θάπετελεῖτο ἀπὸ δύο τάγματα καὶ ἕκαστον τούτων ἀπὸ δύο λόχους, θά ἔφερε δὲ τὸ ὄνομα «Οἱ παῖδες τῆς Φρουρᾶς.» Τὸ σῶμα τοῦτο θά ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὰ ὄργανά, οἱ πατέρες τῶν ὁποίων εἶχον ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσκέπτετο, ὅτι τὰ δεκαετὴ ἢ δωδεκαετὴ ταῦτα παιδιά, τὰ ὁποῖα θά συνηύξανον μετὰ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, θά τον ἡγάπων καὶ θά ἐσχηματίζον περὶ αὐτὸν προπύργιον καρδιῶν ἀφωσιωμένων, φρουρὰν ἰσχυράν καὶ πιστήν.

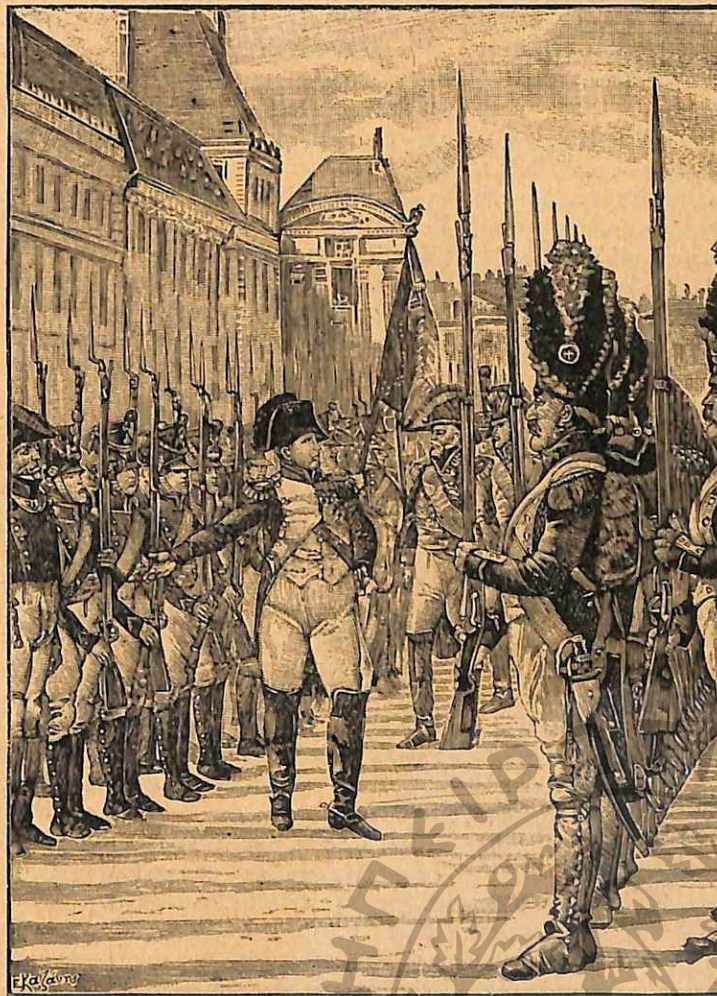
Μετὰ τινος μηνῶς τὸ σῶμα τῶν «Παίδων τῆς Φρουρᾶς» ἤρθιμει ὀκτὼ χιλιάδας πεζῶν, ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ὁποίων ἐτάχθη ὁ γενναῖος συνταγματάρχης Βυδών. Τὸ παιδικὸν τοῦτο σύνταγμα εἶχεν ὡς ἔδραν τὰς Βερσαλλίας.

Ἐν ὧραῖον ἀπομεσήμερον τοῦ Αὐγούστου, ὁ Ναπολέων ἐπεθεώρει τὴν φρουράν του ἐπὶ τῆς Πλατείας Καρρουζέλ.

Αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀρχιτεκτονικαὶ γραμμαὶ τοῦ Κεραμεικοῦ, προσπίπτουσαι γραφικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνεφελου οὐρανοῦ, ἐσχηματίζον ὠραῖον βάθος εἰς τὴν εἰκόνα τῶν κινουμένων ἐκείνων ομάδων, αἵτινες, τὸ ἓν τάγμα κατόπι τοῦ ἄλλου, παρήλαυνον καὶ ἐξειλίσσοντο ἐπὶ τῆς εὐρυτάτης Πλατείας. Τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἵππικόν, ὑπὸ τὰ προσταγμάτα τῶν ἀξιωμακῶν των, ἐξετέλουν διαφόρους ἐλιγμούς, ἐνῶ ἐκυμάτιζαν τὰ λοφία, καὶ ἔλαμπον τὰ κράνη, καὶ ἐξήστραπτον αἱ λόγχοι καὶ ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ . . .

Κατόπι τὰ παλαιὰ τάγματα ἔπαυσαν τὰ γυμνάσιά των καὶ ἐστάθησαν ἀκίνητα ὁμοίως ἐσίγησαν καὶ τὰ ὄργανα. Τότε,

στρατιωτικὸν ἐμβατήριον, ἀνακρουόμενον ὑπὸ ἄλλων ὀργάνων, ἤκούσθη μακρόθεν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ ἐμβατήριον ἐγένετο πλέον εὐδιάκριτον, καὶ μετ'

«Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! ἰδοὺ τὰ τέκνα σας.» (Σελ. 217, στλ. γ' α')

ὀλίγον, ὑπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα τοῦ Καρρουζέλ, τὴν ὁποίαν τότε ἀκόμη ἐπέστεφον οἱ Ἴπποι τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, ἐπεφάνη σῶμα ἀποτελούμενον ἐκ μικρῶν στρατιωτῶν, φερόντων στολὰς πρασίνας μὲ κίτρινα σειράδια, ὁ μεγαλύτερος τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀκόμη δωδεκαετής.

Μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ κανονικόν, ὅσον καὶ τὸ τῶν παλαιῶν στρατιωτῶν, προσῆλθον καὶ παρετάχθησαν ἀπέναντι

τῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς, οἱ ὁποῖοι κατελήφθησαν ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὀκτακισχιλίων ἐκείνων κομψῶν στοατιωτῶν, προχωροῦν-

των κανονικῶς, μὲ τὸ βλέμμα εὐθύ, μὲ τὸ παράστημα ἄψογον, μὲ τὴν μικρὰν σπάθην παρὰ τὸ πλευρὸν καὶ τὸ ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά των τυφέκιον ἐπὶ τοῦ ὄμου.

Ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξετέλεσαν μὲ μεγάλην εὐχέριαν καὶ δεξιότητα ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τοὺς χειρισμούς, οἱ ὁποῖοι τοῖς διατάχθησαν.

Οἱ παλαίμαχοι, οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνοι στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι εἶχον περιέλθῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ εἰσερχόμενοι θριαμβευτικῶς εἰς τὰς πρωτεύουσας τῆς, εἶχον καταντήσῃ τοὺς βαθμούς καὶ τὰ κράσημά των,

παρηκολούθουν μετὰ τοῦ ζωηροτέρου ἐνδιαφέροντος τὰ γυμνάσια τῶν μικροσκοπικῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι βεβαίως θάνεδεκνύοντο ἀντάξιοι αὐτῶν διάδοχοι!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀφίπτευσεν καὶ ἐπροχώρησε μετὰ τῶν δύο στρατευμάτων. Κατόπι, στραφείς πρὸς τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας, τοῖς εἶπε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς: — Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! ἰδοὺ τὰ τέκνα σας. Παρὰ τὸ πλευρόν σας πολεμοῦντες οἱ πατέρες των, ἀπέθανον

Σεῖς θὰ τοὺς ἀναπληρώσετε! Ἐν ὑμῖν θὰ εὕρουν τὰ ὀρφανὰ παράδειγμα συγχρόνως καὶ στήριγμα! Ἐστὲ κηδεμόνες τῶν! Μιμούμενοι ὑμᾶς, θὰ γίνουν γενναῖοι ἀκούοντες τὰς συμβουλὰς σας, θὰ γίνουν καλοὶ στρατιῶται. Θὰ ἐμπιστευθῶ εἰς αὐτοὺς τὴν φρουρήσιν τοῦ υἱοῦ μου, ὅπως εἰς σᾶς ἐνεπιστεύθην τὴν ἰδικήν μου. Μὲ αὐτοὺς δὲν θὰ φοβοῦμαι δι' ἐκείνους, ὅπως μὲ σᾶς δὲν φοβοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Σᾶς ζητῶ ὑπὲρ τῶν παιδίων τούτων ἀγάπην καὶ προστασίαν!

Κατόπι, στραφεῖς πρὸς τοὺς Παῖδας: — Παιδιά μου, σᾶς ἐπιφορτίζω μὲ καθήκον βαρὺ καὶ δυσχερές, κατατάσσων ὑμᾶς εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Φρουράν. Ἄλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι μίαν ἡμέραν ὅλοι θὰ εἴπουν: Τὰ παιδιά αὐτὰ ἐδείχθησαν ἄξια τῶν πατέρων τῶν! Παῖδες τῆς Φρουρᾶς! Ἀπὸ σήμερον εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης!

— Ζήτη ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτη ὁ Βασίλεὺς τῆς Ρώμης! ἀνεφώνησαν ἐνθουσιωδῶς οἱ Παῖδες καὶ οἱ Στρατιῶται τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς.

— Ζήτη ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτη ὁ Βασίλεὺς τῆς Ρώμης! ἐπανελάβον οἱ ἀπειροπληθεῖς θεαταὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως.

— Ζήτη ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτη ὁ Βασίλεὺς τῆς Ρώμης!

Ταῦτα ἀνεφωνεῖ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει μέρος τῆς ἐρίππου ἀκολουθίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ ἵππος τοῦ Ἀκολούθου ἦτο ωραιότατος καὶ τὸν διηύθυνε μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος.

Μεταξὺ τῶν παλαιμάχων, διεκρίνετο προπάντων ὁ Βλάσιος Λεφέβρ, γηραιὸς στρατιώτης μὲ χαλκοχρῶδες παλαιὰ καὶ μὲ μίαν μεγάλην οὐλὴν κατὰ μῆκος τοῦ προσώπου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκύτταζαν διαρκῶς ἓνα ἐκ τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς, ἰστάμενον ἀκριβῶς ἀπέναντί του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἀπέστελλε τρυφερόν μειδίαμα, ἀναλαμβάνων ἀμέσως τὸ σοβαρὸν παράστημα, τὸ ἀρμόζον εἰς ἀληθὴ στρατιώτην.

Ὁλίγα ἔτη πρότερον, ὁ Βλάσιος Λεφέβρ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἤδη γρεναδιέρος τῆς φρουρᾶς, ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν ὅτι ὁ ἀδελφὸς του εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ ὀλίγου, ἀφήσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ πάσης ἄλλης κληρονομίας, ἓν παιδίον πενταετὲς ἢ ἑξαετὲς. Τί νὰ τὴν κάμῃ παιδίον τόσο μικρόν, ἀνθρωπος μὴ ἔχων ἄλλο εἰσόδημα ἐκτὸς τοῦ γλίσχρου μισθοῦ του; Βεβαίως μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον θὰ ἐγίνετο καλὸς στρατιώτης. Ἄλλ' ἐχρειάζετο καιρὸς. Ἐν τῷ μεταξὺ πότος θάνατον αὐτοῦ;

Ὁ Βλάσιος Λεφέβρ εὗρε τότε τὸν καλλίτερον καλλιγράφον τοῦ συντάγματος τοῦ καὶ τῷ ὑπηγόρευσε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Μεγαλειότατε,

«Ὁ Βλάσιος Λεφέβρ, στρατιώτης τοῦ τρίτου λόχου τοῦ δευτέρου τάγματος τῶν Γρεναδιέρων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, τὸν ὁποῖον ἰδιοχείρως ἐπαρσημοφορήσατε εἰς τὴν Ἀδυστερλίτην, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σας ἀναγγεῖλῃ ὅτι, κληρονομήσας ἓνα μικρὸν ἀνεψιόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κανένα ἄλλον προστάτην, δὲν ἠξέουρε τί νὰ τὸν κάμῃ, τώρα ποῦ θὰ φύγῃ διὰ τὸν πόλεμον! Μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ χωρὶς ἄλλο περίφημος στρατιώτης. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ μάθῃ γράμματα! Ἄ, ἐγὼ τὸ ἠξέουρω τί μεγάλη ἑλλειψίς θὰ τοῦ ᾔτο, ἂν ἔμενεν ἀγράμματος! Δι' αὐτὸ λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, Μεγαλειότατε, νὰ βάλετε τὸν μικρόν μου Ἰωσήφ εἰς κανένα σχολεῖον, διὰ νὰ μάθῃ ὅ,τι ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν διδάξω. Ὅσῳ διὰ τὰ ἄλλα, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸν διδάξω νὰ πολεμῇ γενναίως ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ περάσῃ καὶ τὸν διδάσκαλόν του!

«Συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε, ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ υπογράψω τὴν παρούσαν παρὰ μὲ ἓνα σταυρόν. Ἐννοεῖτε τὸν λόγον. Ἀλλὰ ἔτσι ὑπέγραψα καὶ τὸν ὄρκον ποῦ ἔδωσα ὡς στρατιώτης, καὶ μου φαίνεται ὅτι καλὰ τὸν ἐτήρησα ἕως τώρα!»

Ἡ ἀναφορά αὕτη ἐπεδόθη πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα διὰ τοῦ Διοικητοῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰσήκουσε τὴν αἴτησιν τοῦ πιστοῦ στρατιώτου καὶ εἰσήγαγε τὸν μικρόν Ἰωσήφ εἰς ἓν προπαρασκευαστικὸν Σχολεῖον, κατόπι δὲ τὸν κατέταξεν εἰς τὸ ἀρτισύστατον σῶμα τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς ἰδοῦ δὲ πῶς θεῖος καὶ ἀνεψιὸς εὗρεθησαν ὁ εἰς ἀπέναντί τοῦ ἄλλου, κατὰ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο ἀπομνησήμερον τοῦ Αὐτοκράτορος, χαίροντες, νεύοντες καὶ μειδιῶντες πρὸς ἀλλήλους.

Καὶ ἐν ἄλλο πρόσωπον, μόλις ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ φίλου μας Ἐκτορος, ἔτυχε τῶν αὐτῶν ἐνδείξεων συμπαθείας.

Ἦτο ὁ Περόλλης, Περόλλης ὁ ξυλοπόδαρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον εἶχε μετατεθῇ ὡς λογίας γυμναστής εἰς τὸ σῶμα τῶν Παίδων τῆς Φρουρᾶς. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε χάσῃ ἀφότου ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ Λυκείου, ἐπανεβλέπε μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὸ ἡλιοναῆς πρόσωπον καὶ τὸν φαιδρὸν μύστακα τοῦ ἀρχαίου στρατιώτου. Μὲ τί χαράν, μὲ τί ὑπερηφάνειαν ἐστέκετο ἐκεῖ! καὶ πῶς προέτασσε τὰ στήθη, διὰ νὰ φαίνεται καλλίτερος ὁ σταυρὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!

Ἀμα ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις καὶ ὁ Ἐκτωρ ἔμεινεν ἐλεύθερος, ἔσπευσε νὰ εὕρῃ τὸν γηραιὸν λογίαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἄδειαν νὰ μείνῃ εἰς Παρίσιους ὅλην τὴν ἡμέραν, μέχρι τῆς ἐπιούσης, ὅτε θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Βερσαλλίους πρὸς συνάντησιν τῶν νεαρῶν μαθητῶν του.

— Περόλλη! καλέ μου, ἀγαπητέ μου Περόλλη! ἐφώνησε τὸ παιδίον, ἅμα τὸν εὗρεν, ὅχι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, διότι ὡς ἐκ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακλύσῃ τὴν πλατεῖαν, δὲν ἦτο εὐκόλῳ νὰ ἐξελθῇ κανεὶς ἐκεῖθεν ἀμέσως.

— Ἄν ἡ Αὐτοκρατορικὴ σου Ἐξοχότης μοῦ ἔκαμνε τὴν χάριν νὰ με ἀφήσῃ ὀλίγον νὰναπνεύσω! εἶπεν ὁ Περόλλης, προσπαθῶν νὰπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

— Ἐφύγατε λοιπόν ἀπὸ τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον;

— Καθὼς βλέπει ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης!

— Ἐλᾶτε! Θάφήσετε ἐπὶ τέλους τὰ ἀστεῖα; Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ με λέτε Ἄλβαν, ὅπως ἄλλοτε;

— Ἄλβαν! πῶς; μόνον Ἄλβας;... Δύο ἔτη τώρα εἰσθε εἰς τὸ παλάτι Ἀκολούθου, καὶ δὲν ἐγίνετε ἀκόμη τίποτε, ἐνῶ τόσο ἄλλοι ἐγίναν καὶ δοῦκες καὶ πρίγκιπες καὶ στρατάρχαι;

— Βλέπω ὅτι ἐξακολουθεῖτε, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ γελῶν, ἐξακολουθεῖτε νὰ μισήτε τοὺς τίτλους καὶ ἐκείνους ποὺ τοὺς ἔχουν!

— Μὰ πῆτέ μου, σᾶς παρακαλῶ! αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἔχουν εἶνε τάχα καλλίτεροι ἀπὸ τὸν Περόλλην; ὁ Μυρᾶ, βασιλεὺς! ἡμουν κοντὰ του εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀρκόλης!—ὁ Νέυ, πρίγκιψ! ἐπολέμησα μαζί του εἰς τὸ Μαρέγκον!—ὁ Μπεσσιέρ, δούξ! τοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ ἐστὶν Ἀδυστερλίτη!—ὁ Δυρόν, μέγας... δὲν ξέουρω τί εἰς τὸ παλάτι! τὸν ἐξέχωσα μέσα ἀπὸ τοὺς ἄμμους τῆς ἐρήμου!

— Καὶ ὁ κακομοῖρος ὁ Περόλλης; τί σου εἶνε; Λογίας καὶ μόνον λογίας! τίποτε περισσότερο! Ἐ, βέβαια, τὸ ξέουρω! μὲ τὸ ξύλινο πόδι δὲν μποροῦσα νὰνέβω ὅσῳ γρήγορα ἀνέβηκαν οἱ ἄλλοι!

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πονηρῶς, θὰ ἦσθε πλέον συγκαταβατικὸς πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τίτλους καὶ ἀξιώματα, ἂν εἴχατε καὶ σῆς...

Καὶ ἐμειδίσας. — Πιθανόν! ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς λογίας καὶ μὰ τὸ Θεό, καλλίτερα ποῦ ἦλθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα! Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἄλλαξα γνώμην ἀπὸ συμφέρον, ὅπως ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, ποῦ ἠμποροῦσα, ἂν ἠθέλατε, νὰ σας πῶ καὶ τὰ ὀνόματά των.

— Κ' ἐμένα κανένα συμφέρον δὲν θὰ με κάμῃ νὰ μὴ ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ λατρεύω αἰωνίως τὸν Αὐτοκράτορα! ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ. Καὶ ἂν γίνω καὶ ἐγὼ καμμιά φορὰ, «πρίγκιψ ἀληθινός» καθὼς ἔλεγεν ἡ Βαβέττα, τόσο τὸ καλλίτερον!

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δουποῦ*. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΤΡΑΧΑΚΙ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙ

Μιά φορὰ κ' ἔναν καιρὸ
Ἐνα φεῖδι φοδερὸ
Ἐπιασ' ἀπ' τὸ ποδαράκι
Ἐνα νέο βτραχακί.

Μέσ' στὸ δάκρυ βουτηχτό,
— «Μὴ μὲ φῆς, φωνάζ' αὐτό.
«Καλοκύταξέ με, φεῖδι,
«Ποῦ 'μαι σὰν μικρὸ καρῦδι.

«Καὶ γιὰ σένα οὔτε μιὰ
«Δὲν θὰ γίνω μπουκουνιά.
«Γύρευε λιγάκι, κι' ἄλλο
«Ζῶο βρίσκεσαι πιὸ μεγάλο».

Πλὴν τὸ φεῖδι μ' ὅλα αὐτὰ
Ἄπονα τοῦ ἀπαντᾷ:
«Κάλλιο πέντε καὶ 'στὸ χέρι,
«Παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(Πολωνικὸν διήγημα)

Εἶχε γεννηθῇ ἀδύνατος, ραχητικὸς, ἐτοιμοθάνατος. Ἡ μητέρα του ἐκινδύνευσε ὅταν τὸν ἐγέννησε, καὶ κανεὶς δὲν ἐπίστευε πῶς θὰ ζοῦσε καὶ ἐκείνη καὶ τὸ παιδί.

Μιά γειτόνισσα ἐπῆγε καὶ ἐφώνησε τὸν παπᾶ, καὶ μιὰ ἄλλη ἀναψε ἓνα κερί δίπλα 'στὸ κρεβάτι.

— Καὶ τὸ παιδί; Πρέπει νὰ τὸ βαπτίσωμε! ποῦ ξέρεις ἂν θὰ το προφθάσῃ ὁ παπᾶς...

Καὶ τὸ πέρνει τὸ σχεδὸν ἄψυχο σωματάκι, τὸ βουτᾷ σὲ μιὰ λεκάνη νερὸ καὶ φωνάζει:

— Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ — Ἰωάννης — εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Κατεβάζει ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσιον λίγον λάδι τῆς Παναγίας, τὸ μυρώνει καὶ εἰπεῖται ἡσυχῇ λέγει:

— Τώρα μπορεῖς νὰ γυρίσῃς ὀπίσω 'στὸν οὐρανὸ, χριστιανὸς καὶ σωμένος. Ἀλλὰ ὁ χριστιανὸς ὅχι μόνον δὲν εἶχε τὴν διάθεσιν, ὡς φαίνεται, νὰ γυρίσῃ ὀπίσω 'στὸν οὐρανὸ καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ ραχητικὸ τοῦ σωματάκι μέσ' 'στὸ χῶμα, ἀλλὰ καὶ ἤρχισε νὰ κουνῇ τὰ ποταράκια του καὶ νὰ κλαίῃ κάποτε-κάποτε τόσο λυπητερά, ὥστε ἡ νονὰ του νὰ λέγῃ:

— Ἀκου το πῶς μιαουλίζει σὰν γατίτσα!

Ὁ παπᾶς ἤλθεν, ἐδιάβασε τὲς εὐχὰς του καὶ ἐφυγε.

Ἡ λεχὼ ἐκαλλιτέρευσε. Ὑστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρας ἐσηκώθηκε. Τὸ μικρὸ ἐμεγάλωνε καὶ ἐμιαούλιζε ὁλοένα ἄδυνατο

πάντα, κατὰμαυρο ἀπὸ τὸν ἥλιο, μὲ κοιλιά φουσκωτή, μὲ μύγουλα βαθυλωμένα. Τὰ μαλλιά του πολὺ ξανθὰ ἐπιπταν ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του, μάτια ζωηρά, ὠραία, ποῦ λὲς καὶ ἐπλανῶντο ὀνειροπόλα εἰς τὸ κενόν.

Τὸν χειμῶνα ἐκρύβετο πίσω ἀπὸ τὸ σοφᾶ, καὶ ἐκεῖ ἔκλειε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν, ὅταν ἡ μητέρα του δὲν εἶχε τί νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάγῃ. Τὸ καλοκαίρι ἐγύριζε 'στὸς δρόμους μόνον μὲ μιὰ ψάθα 'στὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰ 'πουκαμίσσα δεμένη 'στὴ μέση.

Ἡ μητέρα του, πτωχὴ ξενοδουλεύτρα ποῦ ζοῦσε μεροδουλί, τὸν ἀγαποῦσεν, ἴσως μὲ ἰδιαιτέρον τρόπον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔδερνε. Ὀκτὼ χρονῶν τώρα, ἔδοθη ὅσους τοὺς βοσκούς 'στὸν κάμπο, καὶ ἅμα δὲν εἶχε τί νὰ φάγῃ 'στὸ σπίτι, ἐπήγαινε 'στὸ δάσος καὶ ἔτρωγε χόρτα. Πῶς δὲν τὸν ἔραγαν οἱ λύκοι! Ὁ Θεὸς εἰξέουρε. Ἦταν δειλὸ παιδί, καὶ ὅπως ὅλα τὰ παιδιά τῆς Πολωνίας, ἅμα ὠμιλοῦσαν οἱ μεγάλοι, ἔδραε τὴ γροθιά του 'στὸ στόμα. Κανεὶς δὲν ἐσυλλογίζετο πῶς θὰ μεγάλωνε, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο τί θὰ τὸν ἔκανεν ἡ μητέρα του. Δὲν ἦτο ἄξιος γιὰ τίποτε καὶ ἓνα μόνο εἶχε καλὸ: μιὰ κλίσι μεγάλη διὰ τὴ μουσικὴ. Παντοῦ τὴν ἠσθάνετο. Καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε κάπως, ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὴν μουσικὴν, μόνον τὴν μουσικὴν.

Τὸν ἔστελναν 'στὸ δάσος διὰ νὰ φέρῃ πίσω τὰ ζῖα, ἢ μὲ κανένα πανέρι διὰ νὰ συνάξῃ βελανίδια ἐκεῖνος ἐγύριζε μόνος του, ἢ μὲ τὸ πανέρι ἄδειο.

— Μητερίτσα μου, πῶς ἐβούλιζε τὸ δάσος!

— Τώρα θεὰ βοήθη καὶ ἡ ράχη σου! καὶ τὸν ἔδερνε μὲ κάποιον ρυθμὸν μουσικόν... Τὸ φτωχὸ ἐστέναζεν, ὑπέσχετο νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃ, καὶ μόνον ἐσυλλογίζετο τοὺς ἤχους ποῦ ἤκουσε 'στὸ δάσος...

Τί θαυμάσιο πρᾶγμα! — Τὰ ἔλατα, τὰ ρεῖκια, τὰ πεύκα, οἱ πλάτανοι, τὰ πουλιά, ὅλα ἐφαλλαν! τὸ δάσος ὀλόκληρον, 'στὸν κάμπο καθεὶς χορτάρι, 'στὸν κήπον ὅλα τὰ κλαδιά, ὅλα τὰ φύλλα! Τὴν νύκτα πάλι ἤκουε ὅλες τὰς φωνὰς ποῦ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τοῦ ἐφάνετο πῶς ὅλο τὸ χωριὸ ἐτραγουδοῦσε...

Ὅταν τὸν ἔστελναν νὰ ρίψῃ λίγες κομπιές 'στὸ χωράφι, ἐστέκετο νὰκούσῃ τὸν ἄερα ποῦ ἐσφύριζε ἀνάμεσα 'στὰ δόντια τοῦ σκαλιστηριοῦ του. Μὰ ὁ ἐπιστάτης ἔδρεχε γιὰ ἐνθύμησι. Ἐτσι ὁ κόσμος ὅλος τὸν ἔλεγε:

— Γιάννης ὁ μουσικός!

Τὴν ἀνοῖξ' ἐφρευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἔτρεχε 'στὴν ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ

τὴν νύκτα ὅσῳ ἤκουε τοὺς γρύλλους καὶ τοὺς πετεινοὺς νὰ ξεφωνοῦν δὲν ἔκλειε μάτι, καὶ ὁ Θεὸς ξέρει τί ἀρμονία εὐρί-

σκεν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἤχους! Ὡς τὴν ἐκκλησίαν δὲν τὸν ἐπερνεν ἡ μητέρα του, γιὰτὶ ὅταν οἱ ψάλτες ἄρχιζαν τὴ μελωδικὴ μουσικὴ τους, τὰ μάτια του ἐθόλωναν, ἐδάκρυζαν, σὰν νὰ εὕρισκετο σὲ ἄλλους κόσμους. Ὁ ἀστυφύλακας ποῦ ἐφύλαγε τὴν νύκτα, ἔδλεπε τὸ ἄσπρο 'πουκαμίσκι τοῦ Γιάννη νὰ πλησιάξῃ σὲ μιὰ δημοσίαν αἵθουσα χοροῦ. Δὲν πήγαινε βέβαια γιὰ νὰ χορεύσῃ ἐκκολοῦσε μόνον τὸ αὐτάκι τοῦ 'στὴ χαρμάδα τῆς πόρτας καὶ ἤκουε τὸ τραγοῦδι τοῦ βιολιοῦ καὶ τὸ μονότονον ἀκομπανιὰ μὲν τοῦ κοντραμπάσου. Τὰ παράθυρα κατὰφωτα, καὶ ἡ αἵθουσα ὅλη ἐστέναζε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χορευτῶν.

Ὁ Γιάννης ἤκουε, ἤκουε ἀχόρταγα! Τί θάδινε νὰ εἶχε ἓνα βιολάκι καὶ ἐκεῖνος μὲ τέτοια ὠραία φωνή. Ἀχ νὰ μπορούσε νὰ τόπιανε ἔστω καὶ μιὰ φορὰ 'στὸ χέρι του, ἀλλὰ δὲν τοῦ το ἐπέτρεπαν! μόνον ν' ἀκούῃ μπορούσε, ὡς ποῦ ὁ ἀστυφύλακας τὸν ἐδιωχνε.

— Πήγαινε 'στὸ σπίτι σας, διαβολάκι!

Ἐφρευγε τρέχοντας καὶ 'στὸ σκότος ἡ φωνὴ τοῦ βιολιοῦ τὸν ἀκολουθοῦσε κατὰ πόδας. Ἦταν ἑορτὴ γιὰ ἐκεῖνον ὅταν ἤκουε μουσικὴ 'στὸς γάμους καὶ 'στὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν, ἐκρύβετο πίσω 'στὸ σοφᾶ ὥρες καὶ ὥρες, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, μὲ τὰ μάτια γυαλιστά-γυαλιστά, σὰν τῆς γάτας.

Ἐφτιαξε μόνος του ἓνα βιολί μ' ἓνα κομμάτι ξύλο καὶ μὲ μιὰ χορδή, μὰ δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ τόσο καλὰ, ὅπως τὸ ἄλλο ποῦ ἤκουσε 'στὸ χορὸ. Καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν τᾶφινε ἀπὸ τὸ χέρι του, μὲ ὅλο τὸ ξύλο ποῦ ἔτρωγε. Ἦταν ἡ φύσις τοῦ τέτοιου!

Ἀδυνατίει ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα πρὸ πολὺ. Τὰ μαλλιά του ἐπεφταν, τὰ μάτια ἀνοιγαν πρὸ πολὺ, ἐγέμιζαν δάκρυα, τὰ μάγουλά του καὶ τὸ στήθος του ἐβαθύνωναν. Δὲν ἐμοιάζε μὲ τὰ ἄλλα παιδιά ἐμοιάζε πρὸ πολὺ μὲ τὸ βιολί τοῦ ποῦ μόλις ἤκούετο... Ἐπειτα τὸν ἐθέριζε καὶ ἡ πεῖνα! πῶς δὲν εἶχεν ὅμως ψωμί! ἐζοῦσε 'στὸ δάσος μὲ χόρτα, καὶ μὲ τὴ δίψα νὰ ἀποκτήσῃ βιολί ἀληθινόν!

Ἡ δίψα αὕτη δὲν τοῦ βγήκε σὲ καλόν. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἐξοχικοῦ μεγάρου εἶχε ἓνα βιολί, βιολί ἀληθινόν. Κάποτε τὸ βράδῳ ἐπαίξε διὰ νὰ διασκεδάξῃ. Κάποτε ὁ Γιάννης ἐτρέπανε 'στὸ μαγαρεῖο καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ ὑπηρέτη ἔδλεπε τὸ βιολί κρεμασμένο 'στὸν τοῖχον... Νὰ μπορούσε νὰ τόπιανε μιὰ φορὰ 'στὰ χέρια, νὰ το παίξῃ! Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὕτη ἐπηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ἐνα βράδῳ, κανεὶς 'στὸ μαγαρεῖο. Οἱ κύριοι ἔλειπαν σὲ ταξεῖδι καὶ ὁ ὑπηρέτης ἦταν 'στὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ

μαγάρου. Τὸ φεγγάρι γεμάτο ἐφώτιζε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ δωμάτιο τοῦ ὑπηρέτη καὶ ἐξωγράφιζε ἀντίκρου ἓνα μεγάλο τετράγωνο. Τὸ τετράγωνο αὐτὸ ὅσο ἔγερνε τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε μέσα ἔς τὸ δωμάτιο καὶ ἐφθασε νὰ ἔχη κατὰ μεσῆς τὸ ἀληθινὸ βιολί. Τὸ βιολί ἐγυάλυζε, ἐγυάλυζε πολὺ, καὶ ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νὰ το κυττάξῃ. Ἐκρέμουνταν ἐκεῖ σὰν ἄστρο. Τί ὠραῖον! τί φανταστικὸν θέαμα! Ὁ Γιάννης ἐβλεπεν ὁλοένα μὲ ἐπιθυμίαν. . . Καὶ μιὰ ὁ φόβος τὸν ἐσταματοῦσε, καὶ μιὰ ἡ ἐπιθυμία τὸν ἐσπρωγχνεν ἐμπρός.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

(Ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ.)

ΦΑΚ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΧΕΛΩΝΗ

Ἡ χελών' εἶν' ὀρεπετὸ ἀπὸ τὰλλα χωριότό, γιατί ὅπου τρέχει τὸ σπιτάκι της κυρτὸ εἰς τὴ ράχη ἔχει

κ' ἐπειδὴ τῆς εἶν' βαρὺ, γρήγορα δὲν εἰμπορεῖ ἡ φτωχὴ νὰ τρέξῃ καὶ μὲ κόπο προχωρεῖ. . . βήματα π ε ν τ έ ξ η.

Μὰ ὅταν θὲ νὰ κοιμηθῇ, ἡ καὶ νὰ προφίλαχθῇ, ἡ τὸστροκὸ της βάλλει — πρῶτα ἀφοῦ καλοσταθῇ — ποδία, οὐρά, κεφάλι.

Δι' αὐτὸ ἔχει κοντὰ μὲ νυχάκια ἀγκυλωτὰ τέσσερα ποδάρια καὶ οὐρά, σὰν τὰ ὀρεπετὰ ποῦ ἔρπουσιν ἔς τὰ χορτάρια.

Μὲ αὐτὴ ὁμως τὴν οὐρά . . σκάπτει λάκκο μὲ χαρὰ καὶ ἐκεῖ γεννίδει. . . πέντε ὡς δέκ' αὐγὰ μικρὰ . . . δίχως νὰ κλωσάσῃ.

Τότ' ἐκεῖ μὲ ἐλαφρὸ χῶμα, κάθε αὐγὸ μικρὸ εὐμορφα σκεπάζει. . . ὡς ποῦ μὲ καλὸ καιρὸ χελωνάκια βγάζει.

Σὰν γρηοῦλα ἐκατὸ χρόνων, τρώει τὸ φαγητὸ μὲ τὰ δυὸ σαγόνια· μὰ ἔμπορεῖ τὸ ζῶο αὐτὸ νὰ μὴ φάῃ. . . καὶ χρόνια!

Μ' ὅλα ταῦτα ὠφελεῖ τὰ φυτὰ παραπολύ· γιατί ὅπου πᾶν, μ' ἀπλωμένη κεφαλῇ ἐντομα ζητάει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Ἰουνίου.

Αἱ τὴν σημερινὴν ἡμέραν δυσκόλως θά λησμονήσω. Μία ἀπὸ τὰς ὥραιότερας μας, τὰς γλυκυτέρας. . . Συμμερίζομαι καθολοκληρίαν τὴν μεγάλην καὶ δικαίαν χαρὰν τῆς Διαπλάσεως, εὐτυχούς, ὑπερῆφάνου, θριαμβευοῦσης ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. . .

Ἦδη, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἡ Διάπλασις εἶχε λάβῃ μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς ἐν Πάτραις ἀγαπητῆς αὐτῆς φίλης καὶ συνδρομητρίας Χριστίνης Α. Δεσύλλα. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο πένθιμος, διότι δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ τοῦ Δεσύλλα εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα της. . . Ἀλλὰ πόσον εὐχάριστον τὸ ἄγγελμα, πόσον χαρμόσυτος ἡ εἰδήσις, ἡ πλαισιωμένη ἀπὸ τὰς πλατείας ἐκείνας μαύρας γραμμὰς! . .

Πρόκειται περὶ τοῦ πεντακοσιοδράχμου Παπαγιαννείου Βραβείου, τοῦ κατ' ἔτος ἀπονεμομένου εἰς τὴν καλλιτέραν μαθήτριαν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἀρσακείου.

Ἰδοὺ μὲ πόσῃ ἀφέλειαν τὰ λέγει ἡ Χριστίνα Δεσύλλα:

«Ὁ Διαγωνισμὸς ἔγινε μεταξύ πέντε μαθητριῶν, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς ἦσαν συνδρομητρίαι σου, δηλαδή: ἡ Αἰκατερίνη Τσεκούρα, ἡ Βασιλικὴ Σταμάτη καὶ ἐγώ. Ἐπειδὴ ἐπῆλθε ἰσότης μεταξύ τῆς Σταμάτης καὶ ἐμοῦ, ὁ διαγωνισμὸς, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγωνοθέτου, ἐπανελήφθη, ὅχι πλέον μεταξύ ὅλων, ἀλλὰ μεταξύ ἡμῶν τῶν δύο. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπῆλθεν ἰσότης, οὕτω δὲ ἀπεφασίσθη νὰ διαχασθῇ τὸ βραβεῖον μεταξύ τῆς Σταμάτης καὶ ἐμοῦ. . . Χθὲς λοιπὸν (22 Ἰουνίου) ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν καὶ ἀπείρου κόσμου ἐγένετο ἡ ἀπονομή. Δύνασαι λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου, νὰ φαντασθῇς ὁποῖαν χαρὰν αἰσθάνομαι καὶ μεθ' ὁπόσης χαρᾶς σοὶ γράφω.»

Ἀλλὰ καὶ ἡ Δεσύλλα δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν τῆς Διαπλάσεως, ὅταν ἔμαθεν ὅτι δύο ἀγαπηταὶ τῆς φίλαι ἔτυχον βραβεῖον τόσοσ περιφανούς. Ἐσπευσε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὅλους μας ἐν ἀκρατήτῳ ἐνθουσιασμῷ, καὶ ἠκούσθη λέγουσα:

— Αἱ Πατριναὶ φίλαι μου μ' ἐτίμησαν καὶ με ἱκανοποίησαν μὲ τὸ παραπάνω. Τώρα νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὰς Ἀθηναίας. . . Τὴν Κυριακὴν ἀπονεμηθῇ εἰς τὸ ἐδῶ Ἀρσακεῖον τὸ Ράλλειον. . .

Μανθάνω ὅτι καὶ δι' αὐτὸ συναγωνίζονται συνδρομητρίαι μου. . . Τί χαρὰ!

Καὶ ἐφθασεν ἡ Κυριακὴ.

Αἱ αἰθουσαι τοῦ Ἀρσακείου στολισμέναι ἐορταστικῶς καὶ πλήρεις κόσμου ἐκλεκτοῦ. . . Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητον τελετὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἠτύχησα νὰ παρευρεθῶ.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Μπόταση, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔσχισε τὸν φάκελλον τοῦ βραβευθέντος θέματος καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα:

— Μαρία Παυλάκη!

Χειροκροτήματα ἄπειρα. Ὑποθέτω, ὅτι τὰ ζωηρότερα ἦσαν τὰ ἰδικά μου. . . Ἐγνώριζα τὸ ὄνομα τῆς βραβευμένης. Εἶνε καὶ αὐτὴ ἀγαπητὴ φίλη καὶ συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως. Ὁ θρίαμβος τέλειος!

Καὶ ὁμως ἔχει καὶ συνέχειαν: Ἐκ τῶν 11 ἀριστευσασῶν μαθητριῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τοῦ Διδασκαλείου, τὰ τρία τέταρτα εἶνε συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἐὰν δὲν ἐβραβεύετο ἡ Μαρία Παυλάκη, ποία θὰ ἐβραβεύετο; Μία φίλη μας πάλιν: ἡ Ἄννα Φραγκίσκου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ διαφορὰ μεταξύ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας εἰς ἓνα Διαγωνισμὸν εἶνε ἐλαχίστη, δικαίως συνεχάρησαν ὅλοι καὶ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἰδίου ἐνθουσιασμοῦ. Ἐνόμιζες, ὅτι κ' ἐδῶ τὸ χιλιόδραχμον Ράλλειον ἐδιχάσθη μεταξύ τῶν δύο. . .

Ἐπιστρέφας ἔθλιψα τὴν χεῖρα τῆς Διαπλάσεως. Οὐδέποτε συνεχάρην μετὰ μεγαλητέρας ζωηρότητος καὶ συγκινήσεως μητέρα θριαμβεύουσαν διὰ τοῦ θριάμβου τῶν τέκνων της. . .

Ὡ, ἔχει δικαίον νὰ καυχᾶται καὶ νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ Διάπλασις! Τὰ ἀνωτέρα βραβεῖα τὰ ὁποῖα δύναται νὰ λάβῃ ἡ ἐν Ἑλλάδι γυνή, τὰ ἠμφισβήτησαν καὶ τα ἔλαβον φέτος αἱ φίλαι της. . . Τί ἄλλο ἤθελε; Ποία ἄλλη ἀπόδειξις θὰ ἐχρειάζετο, ὅτι ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν τῆς, ὅτι διαπλάττει τελείως τοὺς ἀναγνώστας της, ὅτι τὰ καλλίτερα παιδιὰ εἶνε οἱ καλλίτεροι φίλοι της;

Ἦθελαν νὰ το ἐλάβανον αὐτὸ ὑπ' ὄψει των μερικοῖ-μερικοῖ, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν Διάπλασιν ὡς διασκέδασιν μόνον τῶν μικροτέρων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι χάνουν τὸν καιρὸν των ὅσοι καταγίνονται μὲ αὐτήν, οἱ ὁποῖοι κηρύττουν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις της καὶ οἱ διαγωνισμοὶ της εἶνε ἐνασχολήσεις ἀνάξιας τοῦ μεγαλείου. . . τῆς ἡλιθιότητός των! Καὶ ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ παραθέσω ἐδῶ τὰ ψευδώνυμα τῶν βραβευθεισῶν, θὰ ἐβλεπον ὅλοι, ὅτι αἱ τυχοῦσαι τόσοσ μεγάλων καὶ περιφανῶν βραβεῖων, δὲν ἦσαν ξέναι πρὸς τὰ βραβεῖα, τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὴν Ἀλληλογραφίαν τῆς ἀγαπητῆς των Διαπλάσεως. . .

Ἡ σελὶς τοῦ Ἡμερολογίου μου μένει ἀτελής. Ἐπρεπε νὰ τὴν κοσμήσω καὶ μὲ τὰς εἰκόνας τῶν βραβευθεισῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὰς ἔχω. . . Ἐλπίζω μόνον ὅτι κάτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀργότερα. Ἡ Διάπλασις θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, ὡς μοι εἶπεν, ἂν ἡδύνατο νὰ λάβῃ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ τὰς φωτογραφίας καὶ τῶν τριῶν συνδρομητριῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐτίμησαν. . .

— Ἀδελφερόν.

Ἀνακρινώθεν ὑπὸ τινος φίλου μας.

Μετὰ τὰς ἐξετάσεις:

— Δοιπόν, Κωστάκη; Σὲ ποῖο μάθημα ἦσουν δυνάτωτερος;

— Στὴ γυμναστική, μητέρα!

Εἴτε ὑπέρτεροι, εἴτε κατώτεροι, πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ γαπῶμεν τοὺς συναγωνιστάς μας. Οὐτε τὴν ἀποτυχίαν πρέπει νὰ παρακολουθῇ ὁ φθόνος, οὐτε τὴν ἐπιτυχίαν ἡ ἀλαζονεία.

Φ.

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Εἰς ἓνα-μεγάλον κλωβίον, κρεμασμένον εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, εἶνε κλεισμένη ἡ κυρὰ-Κοσσύφαινα.

Κάθηται μὲ ἀγάπην ἐπάνω εἰς τὸ καλάθκι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ αὐγὰ της, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν πλέον καὶ τὴν νύκτα τὰ ζεσταίνει μὲ ὑπομονήν, ἂν καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ ἔβγουν τὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα αἰσθάνονται ἐκεῖ μέσα ἡ μητρικὴ της καρδιά.

Τάγαπα, πρὶν γεννηθῶν ἀκόμη φαντασθῇτε. Μόνον μία μητέρα ἠμπορεῖ νὰ γαπᾷ τόσοσ!

Τὰ ἄλλα πουλιά, τὰ ἐλεύθερα, περιτριγυρίζουν τὸ κλουβί της καὶ της κάμουν συντροφιάν. Καὶ δύο πτερωταὶ δεσποινίδες, νέαι καὶ πολὺ ζωηραί, σκαλόνουν συχνὰ ἀπέξω ἀπὸ τὸ κλουβί, κυττάζουσι μὲ περιέργειαν τὴν μητέρα καὶ τὴν φωλεάν της καὶ της ὁμιλοῦν:

— Ἀλήθεια, κυρὰ-Κοσσύφαινα, δὲν βαρεῖσαι νὰ κάθῃσαι ἔτσι ὅλην τὴν ἡμέραν; Ἐλα! ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ σου ἀνοιξώμεν τὴν θύραν τοῦ κλουβιοῦ, νὰ ἔβγῃς ἐξω, νὰ ἀναπνεύσῃς ὀλίγον ἀέρα ἐλεύθερον καὶ ὅχι τὸν ἀέρα τῆς φυλακῆς ποῦ ἀναπνεῖς ὁλοένα. . . Θέλεις;

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ-Κοσσύφαινα. Ἐγὼ τὰ παιδιὰ μου. Εἶνε ἀκόμη μέσα εἰς τὰ αὐγὰ καὶ πρέπει νὰ τα ζεστάνω διὰ νὰ ἔβγουν. Πρὶν μ' ἐλευθερώσετε εἰς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ κλουβιοῦ, πρέπει νὰ ἐλευθερώσω ἐγὼ τὰ παιδιὰ μου ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ αὐγοῦ. Ἄν φύγω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ μείνουν αἰωνίως φυλακισμένα καὶ θὰ μου πεθάνουν ἀπὸ τὸν πόνον των. Ἐπειτα ἐδῶ μέσα οἱ ἄνθρωποι καλὰ μὲ περιποιούνται. Δέν μου λείπει τίποτε ὅλα μου τα φέρουν, καὶ δέν τοὺς πληρώνω παρὰ μὲ τὸ κελάδημά μου. . . Εἶμαι φυλακισμένη; Δέν πειράζει! Ἄμα βγοῦν καὶ μεγαλώσουν τὰ παιδιὰ μου, ποῖος τὸ ξεῖρει, εἰμπορεῖ νὰ με ἐλευθερώσουν ἐκεῖνα. Ἐν τοσοῦτῳ ἐγὼ θὰ μένω ἐδῶ καὶ σας εὐχαριστῶ πολὺ.

— Περιέργον πρᾶγμα! εἶπον αἱ πτερωταὶ δεσποινίδες.

— Ἄν ἦσθε καὶ σῆς μητέρες, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ-Κοσσύφαινα, θὰ σας ἐφαίνετο πολὺ φυσικόν. Χάριν τοῦ παιδιοῦ της μία μητέρα εἰμπορεῖ νὰ ψηφῇ ὅχι μόνον τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον!

Αἱ πτερωταὶ δεσποινίδες ἐφάνησαν πολὺ σκεπτικαί. . . Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐτόλμησαν νὰ ὁμιλήσουν πλέον εἰς τὴν κυρὰ-Κοσσύφαινα περὶ φυγῆς.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

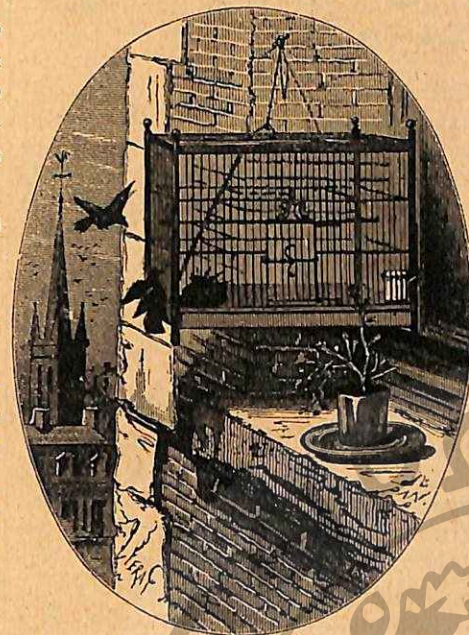
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 213)

«Ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο ἓνας ἄνθρωπος πολὺ ὑψηλός, μὲ ἀγαθωτάτην φυσιογνωμίαν. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἦτο ὠραία γυναῖκα μὲ γλυκὰ μαῦρα μάτια καὶ μὲ θαυμάσια μαῦρα μαλλιά. Ὁ ἀρχιδουξ Φερδινάνδος (ὁ διάδοχος τῆς Αὐστρίας) καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή του, ἡ ἀρχιδούκισσα Γιζέλλα μοῦ ἐφάνησαν χαριτωμένα παιδιὰ (μὴν ξεχνᾷς ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1869), μὲ πολὺ καλλιτέραν ἀνατροφὴν ἀπὸ τὴν πρώην κυρίαν μου. . .

«Μ' ἐχάιδεον καὶ μοι προσέφεραν ζαχαρωτά. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐπῆρσε πολὺ τὴν Ἐσμεράλδαν καὶ τῆς ἐχάρισεν ἓνα ὠραῖο βραχιόλι. Εἰς ἐμὲ πάλιν ἔδωκε κατὰ τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν ἀνοδοσμένην της καὶ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔφαγα ἀπὸ εὐγένειαν, ἂν καὶ δὲν ἐπεινοῦσα καθόλου. Αἱ πριγκίπισσαι καὶ αἱ κυραὶ τῆς τιμῆς ἠθέλησαν νὰ με χαϊδεύσουν ὅλαι καὶ νὰ μου δώσουν νὰ φαῶ ἄνηθ ἀπὸ τὰς ἀνοδοσμάς των. Ἐκείνην τὴν νύκτα ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποθάνω ἀπὸ τὴν δυσπεψίαν τῶν τριανταφύλλων καὶ τῶν καμελιῶν.

«Διαμῖς ἔγινε μεγάλη καὶ ἐνδοξος! Ἐγένετο λόγος δι' ἐμὲ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ὁ φωτογράφος τῆς Αὐλῆς ἔκαμε τὴν εἰκόνα μου καὶ ἐτράβηξε πολὺς χιλιάδας ἀντιτύπων, τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν. Εἰς πολλὰ νέα πράγματα ἔδωσαν πρὸς τιμὴν τὸν ὀνόμα μου. Ἐγιναν λοιπὸν καπέλα τῆς γίδας, γραβάτες τῆς γίδας, μπαστούνια τῆς γίδας, πέννες τῆς γίδας, παγωτὰ τῆς γίδας κτλ. κτλ. . . οἱ δὲ χρυσοῦχοι κατεσκεύασαν κατὰ μικρὰς γιδοῦλες χρυσές, τὰς ὁποῖας οἱ κύριοι καὶ αἱ κυραὶ ἐκρεμοῦσαν εἰς τὰς ἀλυσίδας τῶν ὀρολογίων των. Τὸ ὄνομα ΑΣΠΡΟΥΛΑ ἦτο τυπωμένον εἰς τὰ προγράμματα τοῦ Μεγάλου Θεάτρου μὲ γράμματα παμμέγιστα, καὶ ὅταν ἔπερνα τὸν ἀέρα μου εἰς τὸν κῆπον, ἐμαζεύοντο χιλιάδες ἄνθρωποι γύρω-γύρω εἰς τὸ καγκέλωμα, ποῖος νὰ με πρωτοῖδῃ. Τελος πάντων ἡ μὴν πολὺ πλέον γνωστὴ καὶ ἐνδοξος τώρα, παρὰ ὅταν μὲ εἶχε ἡ Βέρβα.

«Εἶχα γίνῃ πάλιν ὑπερήφανη καὶ ἐθεωροῦσα τὸν ἑαυτὸν μου ἀνώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡθοποιοὺς τοῦ Μελοδράματος· διότι τέλος πάντων ἐκεῖνοι εἶχον καὶ τοὺς ἀντικαταστάτας των καὶ ἂν κανεὶς ἠμποδίζετο τυγχόν νὰ τραγουδήσῃ ἡ νὰ χορεύσῃ, ἐτραγουδοῦσαν ἡ ἐχορεύον εἰς τὴν θέσιν του ἄλλος. Ἀλλὰ ἐγὼ ἡμὴν μόνη καὶ μοναδική καὶ αὐτὸ ἀπεδείκνυν ὅτι εὐκολώτερον εὐρίσκει κανεὶς ἐκατὸν αἰδοῦς καὶ χορευτρίαν, παρὰ μίαν γίδαν ὡς ἐμὲ. Καμμίαν φοράν, τὴν ὡ-

ραν που ανυψούτο ή αὐλαία καί μου ἐδειχνε τὸ θέατρον γεμάτον ἀπὸ κατὰ-χρύσους ἀξιωματικούς καὶ ἀπὸ κυρίας ἀδαμαντοστολισμένους, ἐνόμιζα ὅτι ὁλος αὐτὸς ὁ λαμπρὸς κόσμος ἦλθεν ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ ἰδῇ ἐμὲ καὶ νὰ με χειροκροτήσῃ· ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἐξηρτάτο μόνον ἀπὸ ἐμὲ· καὶ ἂν ἦθελα νὰ φανῶ ἰδιότροπος—ὅπως εἶνε, καθὼς λέγονται, μερικοὶ μεγάλοι καλλιτέχναι,—ἢ παράστασις θὰ ἐματαιούτο καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ μοῦ ἐπροξενούσε μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ δὲν το εἶχα σκοπὸν νὰ δυσχεράσω τὴν διέυσθησιν τοῦ Θεάτρου. Ἀπὸ τότε που εἶδα πόσον καλὸς ἦτο ὁ Πιστὸς, ἐντροπύμην νὰ φαίνομαι ἐγὼ κακῇ.

«Ἦμην εὐτυχεστέρᾳ παρά ποτε. Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ μ' ἐμεγαλλοχολοῦσε ὁ λίγον, μέσα εἰς τὴν τελείαν αὐτὴν εὐτυχίαν, ἦσαν . . . τὰ ὄνειρά μου. Naί· πολὺ συχνὰ ἐδλεπα εἰς τὸν ὕπνο μου τὸν πρασινοκόκκινον ἐκείνον παπαγάλον ἐπάνω εἰς τὸ χρυσὸ τοῦ ξύλου, νὰ μου λέγῃ με τὴν βραχνισμένην καὶ εἰρωνικήν του φωνήν: «Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ βασταῇ πολὺ!»

«Ἐν τούτοις ὅλον ἐκείνον τὸν χειμῶνα ἐξηκολούθησα νὰ παριστάνω καὶ νὰ χειροκροτοῦμαι, ἂν ὅχι κάθε βράδυ, τὸλάχιστον δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα,—καὶ τὴν ἡμέραν νὰ δέχωμαι ἕνα σωρὸ ἐπισκέψεις: ῥέπορτες οἱ ὁποῖοι ἦθελαν νὰ γράψουν τὰ κατ' ἐμὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν μουσικῶν, οἱ ὁποῖοι ἦθελαν νὰ συνθέσουν μπαλέτα δι' ἐμὲ· σχεδιαστάς, οἱ ὁποῖοι ἦθελαν νὰ κάμουν τὴν εἰκόνα μου διὰ εἰκονογραφημένα περιοδικά, ξένους ἀπὸ διαφόρους τόπους, οἱ ὁποῖοι, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς πατρίδας των, ἦθελαν νὰ λέγουν ὅτι ἐγὼ γινώσκω καὶ τὴν περίφημον Ἀσπρούλαν, πρῶτην χορεύτριαν τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τῆς Βιέννης! Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἐδείχναν τὸσον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἐκαταντούσε νὰ μου τραβοῦν μερικὰς τρίχας καὶ νὰ τὰς πέρνουν μαζί των δι' ἀνάμνησιν! Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς κολλακίας δὲν μοῦ ἤρесе καὶ πολὺ· θὰ ἐπρωτιμούσα τὸν θαυμασμόν των ἐξ ἀποστάσεως... Ἀλλ' ὅσοι καὶ ἂν ἐβέβαζαν διαμαρτυρομένη, κανεὶς δὲν με ἤκουεν· ὁ δὲ ὑπερήφανος, ὁ ὁποῖος εἰσῆγε τοὺς ξένους, δωροδοκούμενος καθὼς φαίνεται, δὲν με ὑπεράσπιζε διόλου κατὰ τῶν τιμητικῶν ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀλγεινῶν αὐτῶν μαθημάτων. . . Ἐπιτέλους κ' ἐγὼ μίαν ἡμέραν ἔλασα τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐκτύπησα ἑστὰ καλὰ μετὰ τὰ κέρατά μου μίαν γηγραιαν ἀγγίλιδα ἀσχηματούνην με μεγάλα δόντια, ποῦ ἐκόντεψε νὰ μου βγάλῃ τὸ μισὸν ὑπογόνειον. Ἀλλ' ἐκείνη ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, ἀπεναντίας ἐφάνη κατευχαριστημένη καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διηγῆται μ' ἐνθουσιασμόν τὸ ἐπεισόδιον. Ὑπάρχουν

ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καυχῶνται δι' ὅλα! «Ὑστερ' ἀπὸ τριάντα παραστάσεις, δὲν ἦλθαν πλέον νὰ με πάρουν διὰ δοκιμὰς, οὔτε μ' ἐβγαζαν τὸ βράδυ εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ παραστήσω, οὔτε ἤρχετο κανεὶς διὰ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ... Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐννοοῦσα τί συνέβαινε· ἀλλ' ἀπὸ τὰς ὁμιλίας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεάτρου, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο συχνὰ εἰς τὸν κήπον, ἔμαθα ὅτι τὸ κοινὸν ἐβαρύνθη πλέον τὴν «Ἀφροδίτῃ τοῦ Πλωρμελ» καὶ τὴν «Ἑσμεράλδαν» καὶ ὅτι ἀνέβασαν τώρα ἕνα ἄλλο μπαλέτον, ἢ σκηνὴν τοῦ ὁποῖου ἦτο εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἐπαρουσιάζετο καὶ ἕνας Ἑλέφας. Τὸ χονδρὸς αὐτὸ ζῷον ἐχειροκροτοῦσαν τώρα κάθε βράδυ, ἀντὶ ἐμοῦ! Αὐτοὺς ἐδείχτο τώρα τοὺς ῥέπορτες, τοὺς σχεδιαστάς, τοὺς μουσικούς καὶ τοὺς περιηγητάς! Ἀπὸ αὐτὸν τώρα αἱ Ἀγγλίδες μετὰ μεγάλα δόντια ἐζητοῦσαν ἐνθύμια... Ἐγὼ εἶχα λησμονηθῇ!

«Ἐξηκολούθουν ἐντούτοις νὰ με περιποιῶνται. Εἶχα πάντοτε τὴν ἐκλεκτὴν μου τροφὴν καὶ τὸ καθαρόν μου κρεβάτι... Ἀλλὰ τί με τοῦτο; Τώρα ποῦ τα εἶχα συνειθίσθῃ τὰ «εὐγε» μοῦ ἦσαν τὸσον ἀναγκαῖα, ὅσον καὶ τὰ χόρτα... Ὁ καλλιτέχνης ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χειροκροτήματα· αὐτὰ εἶνε ἡ ζωὴ του. «Ὡ, ἦμουν πολὺ, πολὺ δυστυχὴς!»

«Ἄν εἶχα τὸλάχιστον τὸν Πιστὸν νὰ με παρηγορήσῃ. Εἰς τὰς δυστυχίας ἐνθυμούμεθα τοὺς φίλους μας! «Μίαν ἡμέραν ἀνοίξεν ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου καὶ εἰσῆλθεν ὁ Διευθυντής. Ἐχάρηκα, διότι ἐνόμισα ὅτι ἤρχετο διὰ καμμίαν νέαν παράστασιν... Ἀλλ' ὅχι! Κατόπι τοῦ εἰσῆλθε καὶ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Τὸν ἐγνώρισα καὶ αὐτόν. Ἦτο ὁ σαλτιμπάγκος ἐκεῖνος, ποῦ ἤθελε νὰ μ' ἀγοράσῃ καὶ τὴν περίφημον Ἀσπρούλαν, πρῶτην χορεύτριαν τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τῆς Βιέννης! Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἐδείχναν τὸσον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἐκαταντούσε νὰ μου τραβοῦν μερικὰς τρίχας καὶ νὰ τὰς πέρνουν μαζί των δι' ἀνάμνησιν! Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς κολλακίας δὲν μοῦ ἤρесе καὶ πολὺ· θὰ ἐπρωτιμούσα τὸν θαυμασμόν των ἐξ ἀποστάσεως... Ἀλλ' ὅσοι καὶ ἂν ἐβέβαζαν διαμαρτυρομένη, κανεὶς δὲν με ἤκουεν· ὁ δὲ ὑπερήφανος, ὁ ὁποῖος εἰσῆγε τοὺς ξένους, δωροδοκούμενος καθὼς φαίνεται, δὲν με ὑπεράσπιζε διόλου κατὰ τῶν τιμητικῶν ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀλγεινῶν αὐτῶν μαθημάτων. . . Ἐπιτέλους κ' ἐγὼ μίαν ἡμέραν ἔλασα τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐκτύπησα ἑστὰ καλὰ μετὰ τὰ κέρατά μου μίαν γηγραιαν ἀγγίλιδα ἀσχηματούνην με μεγάλα δόντια, ποῦ ἐκόντεψε νὰ μου βγάλῃ τὸ μισὸν ὑπογόνειον. Ἀλλ' ἐκείνη ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, ἀπεναντίας ἐφάνη κατευχαριστημένη καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διηγῆται μ' ἐνθουσιασμόν τὸ ἐπεισόδιον. Ὑπάρχουν

ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καυχῶνται δι' ὅλα! «Ὑστερ' ἀπὸ τριάντα παραστάσεις, δὲν ἦλθαν πλέον νὰ με πάρουν διὰ δοκιμὰς, οὔτε μ' ἐβγαζαν τὸ βράδυ εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ παραστήσω, οὔτε ἤρχετο κανεὶς διὰ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ... Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐννοοῦσα τί συνέβαινε· ἀλλ' ἀπὸ τὰς ὁμιλίας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεάτρου, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο συχνὰ εἰς τὸν κήπον, ἔμαθα ὅτι τὸ κοινὸν ἐβαρύνθη πλέον τὴν «Ἀφροδίτῃ τοῦ Πλωρμελ» καὶ τὴν «Ἑσμεράλδαν» καὶ ὅτι ἀνέβασαν τώρα ἕνα ἄλλο μπαλέτον, ἢ σκηνὴν τοῦ ὁποῖου ἦτο εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἐπαρουσιάζετο καὶ ἕνας Ἑλέφας. Τὸ χονδρὸς αὐτὸ ζῷον ἐχειροκροτοῦσαν τώρα κάθε βράδυ, ἀντὶ ἐμοῦ! Αὐτοὺς ἐδείχτο τώρα τοὺς ῥέπορτες, τοὺς σχεδιαστάς, τοὺς μουσικούς καὶ τοὺς περιηγητάς! Ἀπὸ αὐτὸν τώρα αἱ Ἀγγλίδες μετὰ μεγάλα δόντια ἐζητοῦσαν ἐνθύμια... Ἐγὼ εἶχα λησμονηθῇ!

«Ἐξηκολούθουν ἐντούτοις νὰ με περιποιῶνται. Εἶχα πάντοτε τὴν ἐκλεκτὴν μου τροφὴν καὶ τὸ καθαρόν μου κρεβάτι... Ἀλλὰ τί με τοῦτο; Τώρα ποῦ τα εἶχα συνειθίσθῃ τὰ «εὐγε» μοῦ ἦσαν τὸσον ἀναγκαῖα, ὅσον καὶ τὰ χόρτα... Ὁ καλλιτέχνης ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χειροκροτήματα· αὐτὰ εἶνε ἡ ζωὴ του. «Ὡ, ἦμουν πολὺ, πολὺ δυστυχὴς!»

«Ἄν εἶχα τὸλάχιστον τὸν Πιστὸν νὰ με παρηγορήσῃ. Εἰς τὰς δυστυχίας ἐνθυμούμεθα τοὺς φίλους μας! «Μίαν ἡμέραν ἀνοίξεν ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου καὶ εἰσῆλθεν ὁ Διευθυντής. Ἐχάρηκα, διότι ἐνόμισα ὅτι ἤρχετο διὰ καμμίαν νέαν παράστασιν... Ἀλλ' ὅχι! Κατόπι τοῦ εἰσῆλθε καὶ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Τὸν ἐγνώρισα καὶ αὐτόν. Ἦτο ὁ σαλτιμπάγκος ἐκεῖνος, ποῦ ἤθελε νὰ μ' ἀγοράσῃ καὶ τὴν περίφημον Ἀσπρούλαν, πρῶτην χορεύτριαν τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τῆς Βιέννης! Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἐδείχναν τὸσον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἐκαταντούσε νὰ μου τραβοῦν μερικὰς τρίχας καὶ νὰ τὰς πέρνουν μαζί των δι' ἀνάμνησιν! Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς κολλακίας δὲν μοῦ ἤρесе καὶ πολὺ· θὰ ἐπρωτιμούσα τὸν θαυμασμόν των ἐξ ἀποστάσεως... Ἀλλ' ὅσοι καὶ ἂν ἐβέβαζαν διαμαρτυρομένη, κανεὶς δὲν με ἤκουεν· ὁ δὲ ὑπερήφανος, ὁ ὁποῖος εἰσῆγε τοὺς ξένους, δωροδοκούμενος καθὼς φαίνεται, δὲν με ὑπεράσπιζε διόλου κατὰ τῶν τιμητικῶν ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀλγεινῶν αὐτῶν μαθημάτων. . . Ἐπιτέλους κ' ἐγὼ μίαν ἡμέραν ἔλασα τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐκτύπησα ἑστὰ καλὰ μετὰ τὰ κέρατά μου μίαν γηγραιαν ἀγγίλιδα ἀσχηματούνην με μεγάλα δόντια, ποῦ ἐκόντεψε νὰ μου βγάλῃ τὸ μισὸν ὑπογόνειον. Ἀλλ' ἐκείνη ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, ἀπεναντίας ἐφάνη κατευχαριστημένη καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διηγῆται μ' ἐνθουσιασμόν τὸ ἐπεισόδιον. Ὑπάρχουν

Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ (Μῦθος)

Ἐνας Δερβίσης ἔκαμνε τὸν περίπατόν του μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅτε συνήντησεν ἕνα λύκον.

Ἀμέσως τότε, πλήρης ἱεροῦ ζήλου πάντοτε, ἤρχισε νὰ τον κατηγῇ καὶ νὰ τον διδάσκῃ. Μὲ μεγάλην εὐλωτίαν καὶ δύναμιν τῷ περιέγραψε τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια συνεπιφέρει ἡ ἀδικία καὶ ἡ ὁμότης, συνηγόρησε δὲ μετὰ στόμφου περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς μετριοπαθείας.

—Κύριε ἱεροκήρυκα, καλὰ καὶ ἅγια ὅλ' αὐτά, εἶπεν ὁ λύκος· ἀλλὰ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ διακόψετε τὸν λόγον σας. Νά, βλέπετε ἐκεῖ—κάτω; Περὶ ἕνα κοπάδι πρόβατα καὶ θὰ με κάμετε νὰ χάσω μίαν λαμπρὰν εὐκαιρίαν. . . Δὲν πειράζει· μοῦ τα λέτε ἄλλην φερόν· χαίρετε!

Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν, οὐ ράδιον!
(Μίμησις τοῦ Bidpai)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδοὺ ἐν Ὁνειρον Θερινῆς Νυκτός. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤμην εἰς τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου. Γύρω μου ἦ Νεράιδες τοῦ Γαλοῦ ἐχόρευαν, ἐν ᾧ ἤκούετο ἀπὸ τῆν Γαλινιάναν Θάλασσαν μία Περιπαθὴς Μελωδία, ὡς μουσικὴ τοῦ Μόζαρτ. . . Ὡ, τί Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά! Καὶ εἶπα: Μόνον καθ' ὕπνον ὁ ὄντης ἀπολαμβάνει τελείαν Εὐτυχίαν!

Πρότυπον ἀρετῆς καὶ σοφίας ἡ μεγάλη Ἀθηναίς. Εὐτυχὴς ἡ δυναμένη καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ τὴν μιμηθῇ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Ζωολογίας.
Ὁ Καθηγητής.—Εἰμπορεῖτε, κύριε Δὸν Κιχώτης, νὰ μου εἰπῇτε τὰ ὅσα τῆς κεφαλῆς;
Δὸν Κιχώτης.—Τὰ ὅσα τῆς κεφαλῆς τὰ ἔχω διὰ εἰς τὸ κεφάλι μου· ἀλλὰ αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν ἐνθυμούμαι κανέν.

Εὐαγγέλιον ἀπὸ τοῦ Τριχαγευτοῦ

Φιλάνθρωπος ἀπαντᾷ καθ' ὁδὸν πτωχὸν παιδίον καὶ τῷ ἀπευθύνει διαφόρους ἐρωτήσεις. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν ἐρωτᾷ:

- Τί ἐργασίαν ἔκαμνες;
- Ἦμουν εἰς ἕνα μοναστήρι.
- Καὶ τί; ἦσουν μοναχός;
- Ὁχι! ἦσαν καὶ ἄλλοι.

Εὐαγγέλιον ἀπὸ τοῦ Τσιν-Τσιν

ΥΓΑΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαίου φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Δ' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ΔΑΦΕΒΑΛΛΑ, Ἀετὲ τῶν Ὁρέων.—Ἀλήθεια, πόσον καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐπιστολὴν σου!—ὅτι ἡ Ναυτοπούλα θὰ εὖρη δεξιότατον βοηθὸν διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τώρα ποῦ θὰ ὑπάγῃ καὶ σὺ εἰς τὴν πατρίδα σου. Ὡς πρὸς τὴν Ἥρᾳ, δὲν ἤξευρω διατί δὲν σου ἀνταπέδωκεν ἔως τώρα τὰ τετράδιόν σου· ἔχει νὰ μου γράψῃ ἀπὸ τότε. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶνε θυμωμένη ἐναντίον σου· ἡ Ναυτοπούλα ἴσως ἤθελε νὰ στείλῃ σου ἐξέλεα. Χαίρω πολὺ διὰ τὸ κρατήσῃς μυστικόν, ἀφ' οὗ εἶσαι τῆς ἰδέας ὅτι τὰ ψευδώνυμα δὲν πρέπει νὰ ἀλλάζωνται συχνά.

Δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῇς τὸσον, πρῶτον Φιλίαρε Φιτακέ, ἂν δὲν ἄφησα νὰ σταλῇ τὸ τετράδιόν σου ἐκεῖνο, διότι δὲν ἔπαιες καθόλου. Ἀπῆλθες εἰς ὅτι σοῦ ἔγραψαν, τὸ ἤξευρω. Συνέβη ὅμως μία παρεξήγησις ὡς πρὸς τὸ φύλλον σου, τὴν ὁποίαν δὲν ἔλαβες ὑπ' ὄψιν. Ὁ Διογένης Λαέρτιος, παρεπιδημὸν ἀπὸ τῆς Ἀθήνης, με παρακαλεῖ νὰ ἐρωτήσω τοὺς ἐνταῦθα συνδρομητάς μου, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν προσωπικὴν μετ' αὐτοῦ γνωριμίαν. Τὸ ἀκούετε; Ὅσοι θέλετε μοῦ γράψετε.

Φιλίαρε Ἀλεξάνδρε Οἰκονομίδη, ἂν ὅχι εἰς τὴν Νέαν Γεωργίαν, ἀρκετὰ μακρὰν ὅμως κατοικεῖ ἡ φίλη μου Ἀταργίς. Ὅστε πρῆπει νὰ ἔχῃς διλήνην ὑπομονήν. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον καὶ τὸν ἄλλον τόμον. Λοιπὸν τὸ ξεσπάθωμα;

Μὰ τί θέλεις λοιπὸν νὰ σου ὀρκισθῶ, Ἑλληνική Θάλασσα, ὅτι σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ τὰς ἄλλας μου φίλας; . . Ἄν ξεσπάθωσας, ἐγὼ θὰ σου στείλῃ τὰ ἀνάλογα γραμματῖα· ἂν ὅμως σὺ νομίζῃς ὅτι ἡ ἀμοιβὴ εἶνε περιττή, σῆσε τα. Τί σ' ἐμποδίζει; Ἄλλοι πάλιν νομίζουν ὅτι ἅμα τοὺς κάμνουν ἐν δώρον, πρῆπει νὰ το δεχθῶν. Ἰδέαι καὶ ἰδέαι βλέπεις.

Δὲν κατάρθωσα, ἀγαπητὸν Ἀγέ Σβύσε, νὰ ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν ποῦ μοῦ ἔγραψες μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου. Εἶδα μόνον ὅτι εἶσαι ἄρρωστος καὶ ἀνθυγίης. Γράψε μοῦ γρήγορα μετὰ τὴν ἰατρικὴν, διὰ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες καλά. Μάθετε λοιπὸν, ὅσοι ἀντηλλάξετε Μ. Μυστικὰ μετὰ τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος, ὅτι εἰς τὸν στελλαντα τὸ καλλιτερον τετράδιον θὰ χαρίσῃ ὡς βραβεῖον ἕνα «Πυρεσιπόλην» χρυσόδετον. Ἐπρωτιμῶν αὐτὸ τὸ βιβλίον, διότι ἔχει μέσα καὶ ἡρωϊκὰ κατωρθώματα.

Δὲν πειράζει, Σερηνευμένο Πονδί, μετὰ πρῶτης καὶ δευτέρας ἡ διαφορά πάντοτε εἶνε μικρά. Τοῦ χρόνου θὰ ἔλθῃς πρῶτη. —Ἀλήθεια, δὲν περιγράφεται ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἐπαναβλέπει κανεὶς τοὺς γονεῖς του!

Ἀκούσατε ἐν περιέργῳ ὄνειρον ποῦ εἶδεν ἡ Ναυτοπούλα. Τῆς ἐφάνη, λέγει ὅτι ὁ ἀκριβοῦς ἐμάλον μετὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Τικ-Τάκ (!) Ἑλληνικὴν Σημαίαν (μπά!) πῶς σοῦ ἐφάνη ὅτι εἶνε ἀδελφὴ σου!) περὶ τοῦ βραβεῖου τῆς Εὐρυκαχίης καὶ ὅτι ἐνίκησεν ἡ δευτέρα. «Ἐ, πῶς τὸ ἐξηγεῖτε;

Ἔχεις ἀδικον νὰ παραπονήσῃς, Γλυκύλαρος Ἀηδὼν. Ὅσκις μοῦ ἔγραψες σοῦ ἀπῆντησα· καὶ ἂν ἡ ἐπιστολή σου δὲν περιεῖχε τί πρὸς ἀπάντησιν, θὰ σοῦ ἔστειλα ἕνα γλυκὸ φιλάκι, δ-

πῶς κάμνω δι' ὅλους ἀνεξαίρετως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.

Ἐγὼ ἕνα μικρὸν φίλον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Βοὺγ-Ζαργάλ. Αὐτοῦ, παιδιὰ μου, εἶνε ἱκανὸς νὰ φάγῃ 700 γλυκίσματα διὰ μίαν! Καὶ ξεύρετε πῶς; Νά: θὰ τα τρώγῃ λίγα-λίγα καὶ θὰ τᾶγῃ διὰ πολλὰς ἡμέρας!—Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ ἀδελφός σου Γραβιάς καὶ με κάμνει καὶ γελῶ.

Ἐλα λοιπὸν, Τριταυμπίδα, τώρα που ἐτελειώσας τὰς ἐξετάσεις σου, στείλε τὰ τετράδιά σου. Ἡ προειδοποίησις εἶνε περιττή.

Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις μοῦ ἔστειλε τὴν εἰκόνα τῆς διὰ τὴν δημοσίευσίν σου. Καὶ μοῦ γράφει: «Δυστυχῶς δὲν εἶμαι τὸσον φιλόσοφος, ὅσον ὁ Τικ-Τάκ, ὥστε νὰ μὴ σοῦ τὴν στείλῃ ἀπεναντίας εἶμαι διήγων τι φιλόδοξος. Ἀλλὰ μήπως πταίω ἐγὼ; Ἡ φιλοδοξία ὅπως καὶ ἡ φιλοσοφία εἶνε φυσικὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ δὲν εἶνε λάθος ἰδικόν μου ἂν, ἀντὶ νὰ εἶμαι φιλόσοφος, εἶμαι φιλόδοξος». Ὡ, πολὺ δικαιολογημένη φιλοδοξία! Καὶ τόσον, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲν μοῦ ἔστειλε ἀκόμη τὴν φωτογραφίαν σου καὶ τὸ Ἀρχιζιζάνιον. Μήπως φιλοσοφεῖ καὶ αὐτό; Ἀς μοῦ το εἰπῇ, διὰ νὰ μὴ ἀναδάλῃ ἐξ αἰτίας τοῦ τῆν Εὐ Κυριακήν...

Τοῦμπες! μάλιστα τοῦμπες σωστὲς ἔκαμναν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ τοῦ ἔτσι μάρσεϊ, ἅμα εἶδεν ὅτι ἀπῆντησα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Καὶ σήμερον μοῦ γράφει μίαν ἄλλην ἀκόμη πλέον χαριτωμένην. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μοῦ λέγει ὅτι τοῦ ἤρесе πολὺ τὸ ὀνοματεπώνυμον Ἑλλη Πάλλη. Τοῦ φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ: «Διὰ τὴν Ἑλλάδα πάλλει ἡ Ἑλλη Πάλλη!» Πῶς!

Μὲ εὐχαρίστησε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, Αὐτοκρατορικὴ Ἀετὲ. Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν. Γράψε μοῦ!

Ἀ, πρῆπει νὰ μάθῃς νὰ κολυμβᾷς, Ἀνδρέε Ἀργοναυτὰ! Θαλασσινὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μεταχειρίζεται φύσκας καὶ φελλούς; δὲν πάει! Καὶ ξεύρεις ποῖα εἶνε ἡ καλλιτέρα μέθοδος διὰ νὰ μάθῃς; Ἡ ἀροβία. Πέταξε τὰς φύσκας καὶ δοκίμασε, ὡς νὰ ἔξευρες πλέον. Θὰ ἴδῃς ὅτι ἔμαθες! Ἀλλως δὲ δὲν πιστεύω νὰ γυμνασθῇς εἰς τὰ ἅπαντα!

Ὅχι, Ἀγρία Ἀμερικανίς, τὸ πούλκι μοῦ δὲν εἶνε θαλασσοπούλι, διὰ νὰ ἔχῃ σχέσεις μετὰ τῆς Ἑλλάδος... Εἶδες τί εὐμορφα ποῦ γίνεται τὸ χάρτινο χιόνι; Δὲν το πιστεύει κανεὶς πόσον εἶνε ὠραῖον αὐτὸ τὸ πειράμα!

Ἀγνωστος Τύχη, σοῦ ἀρέσει τὸ νέον ψευδώνυμόν σου; Naί; Κράτῃς τὸ λοιπὸν μυστικόν, διὰ νὰ μὴ ξαναδῶσας δραχμὴν. Τὸ παλαιόν σου δὲν το ἔχω δώσῃ εἰς καμμίαν ἄλλην, ὥστε στείλῃς τετράδιον πρὸς τὸν ζητήσαντα ἀνταλλάγῃ.

Τί νὰ γίνῃ, Ρωμύλε! Καὶ ἄλλα παιδιὰ, ἐνεκα τῶν περιπετειῶν τῆς πατρίδος, δὲν εἰμπούρεσαν νὰ δώσουν ἐφέτος ἐξετάσεις. Ὑπομονή!.. Τὸ 20ὸν φυλλάδιόν σου ποῦ ἔστειλα ἐκ νέου καὶ πιστεύω ὅτι θὰ διεσταυρώθῃ μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου. Τὸ ἔλαβες τώρα;

Ταῖρ-Τσῶν, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν, θὰ ἐπιτύχῃ τὸ νέον σου ξεσπάθωμα; Σὲ συμβουλεύω νὰ ξεσπάθωσας μετὰ γαργάνῃ, ὅπως μοῦ γράφει ἡ Ὁραία Κέρκυρα. Ἄν ἔλθῃς τώρα, δὲν θὰ ἴδῃς τὸν Ἀνανίαν, διότι μένει εἰς τὸ Φάληρον, γράφον τὴν Εὐ Κυριακήν.

Φιλελευθερε Ἑλλη, εἰς τὴν ἐπιστολήν σου δὲν εὗρον τὰ 45 λεπτά, ὥστε δὲν σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια. Νέας προτάσεις σου δὲν δημοσιεύω, πρὶν ἀποδώσῃς τὰ τετράδια, διὰ ὅποια ἔλαβες ἤδη. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανὼν. Τ' αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς τὸν Ἡλίου... καὶ πρὸς ὅλους.

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, ὅτι δὲν τοὺς ἔλασα ὀριστικῶς αὐτοὺς τοὺς συνδρομητάς καὶ διὰ νὰ ἀνιβαλὰ προσηγορίαν τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπισκέψεις μου. Ἀλλὰ τὸ ξεσπάθωμα γίνεται διὰ νὰ οἰκονομηθῇ τὸ παρόν. Διὰ τὸ μέλλον ἔχει ὁ Θεός!

Μὰ τί γίνεται ἡ ἀγαπητὴ μου Φθινοπωρινή

Βροχή; Μ' ἐρωτοῦν ὅλοι, ὅσοι ἀναμένουν νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ τὰ τετράδιά των. Ἐξέφυγε εἶνε πολὺ τακτική, καὶ ἀνησυχῶ διὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν σιωπὴν.

Σ' εὐχαριστῶ, Εὐκράτος Ζώνη, διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχεις πάντοτε. Ὑπέθετα κ' ἐ

μέ τον Ἀγαθὸν Δρομέα (μέ τὸ ὄνομά του). — ἡ Ἀλκυονίς Ἡμέρα μέ τὴν Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, Κουταλιανόν, Κόντε Ραπανάκη, Λευκὴν Πεταλούδα, Ὁρμον Κερκύρας, Ἐξέδραν Φαλήρον, Ταπεινὸν Ἰον, Ἀρχιζιζάνιον, Ποιήτριαρ Σαπρῶ, Χρυσὸν Δέρας, Λέοντα τῆς Νεμέας, Ἀγκυρὰν τῆς Εὐτυχίας καὶ Κῆμα τῆς Σαλαμίτης (εἰ δυνατόν μέ τὰ ὀνόματά των).

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις, πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Χαλασινὸν Κόσμον**, **Ἐλένην Κολιαλέξη**, **Ἰπολαΐδα**, **Πολυτίμη Λάφην**, **Ἀνθισμένην Λυγαριάν**, **Σωτήριον Σ. Σοφιοπόπουλον**, **Μικρὸν Διάβολον** (ἔστειλα). **Ν. Χριστοφίδην** (ἔστειλα 20 καὶ 21). **Ἀστυκὴν Ἀνδρόν** (δὲν εἶδες τὸν νέον **Κανονισμὸν** τῶν ψευδωνύμων;) **Ἐλευθέριον Πλάτωνα** (ἔστειλα). **Ἀνδρέον Εὐζώνον** (ἔστειλα πάλιν 23 καὶ 25). **Ἀκρόπολιν** (ἔστειλα τὴν εἰδοποιῶν δὲ ὅτι πρὶν γίνῃ ἡ νέα διεύθυνσις, τῆς ἔστειλα εἰς τὴν παλαιάν ἐν τετραδίου Μ. Μυστικῶν καὶ ἄς φροντίσῃ νὰ το λάβῃ). **Ἰνέριον Δούκην** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα, νέα μου φίλη). **Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν** (ἀναμένω). **Δόρον Βύρωνα** (βεβαίως!). **Κυανόλευκον Κρίνον** (εὐχαριστῶ πολὺ). **Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου, Τρομάραν, Π. Καρλὴν** (ἔστειλα καὶ πάλιν· ἀλλὰ τὸ Ταχυδρομεῖόν σας κατήντησεν ἀνυπόφορον!) **Καλὴν Καρδιάν**, **Χρυσόφωρον** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Ἀυγούστου ε.ε.

354. Λεξιγραφίος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, εἶνε νησιὸ τὸ ἄλλο. Ζῶν γεννοῦν τὰ δύο μαζί, πασίγνωστον, μεγάλο. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Στρατιώτου

355. Στοιχειόγραφος.
Μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Πανός, νησάκι: ἔς τὸ Αἰγαῖον.
Μὲ τὸ κεφάλι τῆς Λητοῦς, πουλὶ ὄχι χερσαῖον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου.

356. Πυραμίδες.

+ N' ἀντικατασταθῶσιν
+ οἱ σταυροὶ διὰ γραμμά-
+ των ὥστε νάναγινώσκου-
+ ται τὸνομα ζῶν· αἱ δὲ 6
+ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ
τοῦ ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸ
ὄνομα προσφίλου τοῖς συνδρομηταῖς τῆς Διαπλά-
σεως προσώπου, αἱ ἀνωτέρω 4 ἀρχαῖον φρονιῶν,
αἱ δὲ 2 ἀνωτέρω θεᾶς τῆς μυθολογίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παλικαρίου τῆς Λαζίας:

357. Γωνία.

T + + + + = Πόλις Εὐρωπαϊκὴ
+ H + + + = Θαλάσσιον ζῶν
+ N + + = Ποτὸν
+ O + + + = Πτηνόν
Σ + + + + = Ἀρχαία πόλις
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

358-342. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογίσεως τῶν κάτωθι
12 συλλαβῶν σχηματίσιν τὰ ὀνόματα 5 νήσων.
Κυ-σα-χι-ρα-θη-μος-κερ-ρος-ρα-κυ-πο-ος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θεόποσης:

343-348. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς αἰουδήποτε γράμματος ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσιν ἄλλας τόσας
λέξεις:

Ὀκνος, ἄμμος, πρῶτον, ἄβρος, ἄπνους, σίφων.
Ἐστὴν ὑπὸ Σοφίας Ε. Βαλάκου

349. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ.

1. Μούσα. 2. Στρατιωτικὸν σῶμα. 3. Θεά.
4. Πτηνόν. 5. Μέρος τοῦ πλοίου. 6. Νῆσος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Φωφοροπούλου:

350. Ἑλλικοσύμφωνον.

εε-υο-ο-ε(ω)-α-ε-α-η-ο-α-ο-α-α.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλῆς:

351. Γρίφος

μΖΗΤΕΙ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 καὶ 31 Μαΐου 1897.

- 249.** Ταμίας (τά, μία, ς). — **250.** Πᾶν, ἄν.
— **251.** Τὸ σῶμα καὶ ἡ καρδιά. — **252.** Ὁ
χωρικός εἶχε 150 πρόβατα, ἡ δὲ οἰκία ἤξιζεν
22,000 δραχμάς.
253. **ΚΑΜΠΗ** 254—259. 1. Κύν. 2.
ΕΡΑΤΩ Λέων. 3. Ὄνος. 4. Πάρ-
ΚΛΗΜΑ δαλις. 5. Ρέννος. 6. Ρινό-
ΑΤΜΟΣ κερως. — **260.** **ΛΕΙΨΙΑ**
ΠΡΕΜΑ (1, πέΔτη. 2, στΕγη. 3,
Δάιος. 4, γύΨος. 5, Λάρισσα. 6. Ἀνδρη).
261. **ΚΟΡΙΝΘΟΣ**, **ΤΡΙΠΟΛΙΣ** (1, ΚαΤων.
2, ΟτΡήρη. 3, Ραΐδεστός. 4, ΙοΠος. 5, ΝαΟς.
6, ΘάΔαμος. 7, ΟσΙρις. 8, ΣέΣωστρις). —
262. Ἐσο δοῦλος τῆς ἐργασίας ἵνα μὴ γίνῃ
δοῦλος τῶν ἀνθρώπων.
263. Ἀστραπή (ἄστρα, π). — **264.** Λε-
πά, ἐπά.
265. **Μ** 266—269. 1. Τσουνίδα.
ΜΥΣ 2, Πανδαμόνιον. 3, Ναυτο-
Μ ΠΤΟΣ πούλα. 4, Τρεχαγυρεούπου-
ΜΥΤΙ ΔΟΣ λος. — **270.** **ΚΟΔΡΟΣ**. (1,
ΣΟΔΟΣ ἈΚακία. 2, κΟραξ. 3, ΟΔυσ-
ΣΟΣ σεύς. 4, ΗΡακλής. 5, ΓΟΡ-
Σ τυνία. 6, ΙΣπανία). — **271.**
ΑΝΤΙΓΟΝΗ. (1, ΑΝΤιφῶν. 2, Τίγρις. 3,
ΓΟΛιάθ. 4, ΝΗρεὺς). — **272.** **ΔΑΝΙΑ**, (1, δέν-
Αρον. 2, ΣαλΔαίς. 3, ΡῆΝος. 4, χελιδών. 5,
ΑριΔονη). — **273.** Μία ψιλὴ καὶ μία βαρεῖα. —
274. Ὁ Σωκράτης ἦτο σοφός.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων
24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ.
1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῇ
Ἐξωτερικῇ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπό-
μενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 2ος,
3ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος,
21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι
τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος,
13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαν-
Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντός Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς
δυστημένους πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνους εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον)
ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδασκτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῇ 6ῃ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῇ 7ῃ καὶ 8ῃ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῶρων, ἐν τῇ 9ῃ. — Ὁ
Μικρὸς Ἦρω, ἐν τῇ 10ῃ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γερσθωμά, ἐν τῇ 11ῃ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῇ 12ῃ, 13ῃ καὶ 14ῃ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν
τῇ 13ῃ καὶ 14ῃ. — Αἱ Διετεῖς Διακοπαί, ἐν τῇ 15ῃ καὶ 16ῃ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῇ 17 καὶ 18ῃ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῇ 19ῃ καὶ 20. — Ἡ
Ἀδελφούλα μου ἐν τῇ 20ῃ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῇ 21ῃ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῇ 22ῃ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώως, ἐν τῇ 23, 24.

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῇ 1ῃ τόμῳ, (1894): — α'. Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλα. — β'. Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπάρ. — γ'. Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῇ 2ῃ τόμῳ, (1895): — α'. Ἐν Οἰκογενεῖα — β'. Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'. Μαύρη καὶ Ἄσπρος.
Ἐν τῇ 3ῃ τόμῳ, (1896): — α'. Καῖσαρ Κασκαμπέλ, ὑπὸ Ἰουλίῳ Βέρν. — β'. Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης.